

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 8,—
Ἑξαμηνος . . . 4,50
Τριμηνος . . . 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξαμηνος . . . 5,50
Τριμηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαΐου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 24

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ' (Συνέχεια)

—Ἐδῶ μαμά! ἀπήντησεν ἡ μικρά.
Ἐνωμένοι καὶ οἱ τρεῖς, ἐνεθαρρύνθησαν ἀμοιβαίως καὶ ἠμπόρεσαν γρήγορα νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ πλοίαρχου, ὁ ὁποῖος ἐπέδλεπε τὴν καθέλκυσιν τῆς τρίτης λέμβου. Ὅπως αἱ δύο προηγούμεναι, καὶ αὐτὴ ἐπίσης δὲν εἶχε παραφορτωθῇ καὶ ἠμπόρεσε νὰ πομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ βυθίζομενον πλοῖον αἰσίως.

—Γρήγορα, γρήγορα! εἶπε πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τὰς φίλας του μὲ ὑπόκωφον φωνήν· νὰ εἰσθε κοντὰ μου καὶ νὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς λέγω.

Ἡ μεγάλη φαίλανοθηρὶς, ὠλισθαίνεν ἡρέμα κατὰ μῆκος τοῦ πλοίου, κλίνουσα πολὺ πρὸς τὸ ἓνα μέρος. Ὁ χειρισμὸς ἐξετελέσθη μ' ἐπιτυχίαν καὶ τὸ σκαφίδιον ἐπεκάθησεν ἐπὶ τοῦ ὕδατος ὡς πτηνὸν ἐπὶ δένδρου.

Πληθὸς ἐπιβατῶν τῆς πρώρας ἔκαμαν αἰφνιδίαν εἰσβολὴν ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ ᾗθειαν νὰ ριθοῦν εἰς τὴν φαλαινοθηρίδα. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος, σταθεὶς ἐμπρὸς των, τοὺς ἀνεχαίτισε καὶ, δίδων εἰς τὸν Πέτρον ἓν ἀπὸ τὰ πιστόλια του, τῷ εἶπεν ἐπιτακτικῶς :

—Κατέβασε τὰς δύο γυναῖκας, κατέβα ἑπειτα καὶ σὺ διὰ νὰ τὰς προστατεύσῃς! Μὴ χάνῃς στιγμήν! Καὶ πυρβόλησε ὅποιον τὰς ἀπειλήσῃ! Γρήγορα!

Ὁ νέος ὑπήκουσεν. Ἦρπασε τὴν Ἑλένην μὲ τὸ ἓνα χερί καὶ ἀφῆθ' νὰ ὠλισθήσῃ κατὰ μῆκος τοῦ σχοινίου, τὸ ὁποῖον συνεκράτει ἀκόμη τὴν φαλαινοθηρίδα. Τὴν ἐτοποθέτησεν ἐκεῖ, ἀνέβη νὰ πάρῃ τὴν κυρίαν Ζολλιέ καὶ ἤρχισε πάλιν τὴν ἰδίαν γυμναστικὴν.

Ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ σταθῇ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ σώσῃ καὶ μερικὰς ἄλλας κυρίας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἰδῇ ἡμιθανεῖς ἀπὸ τὸν τρόμον, εἰς τὰ ἐδάφια τῆς γεφύρας.

Ἀνεργιχθὴν λοιπὸν καὶ πάλιν.

Ἀλλως τε ᾗθελε νὰ παρασύρῃ καὶ τὸν πλοίαρχον νὰ ὑπάγῃ μαζί του, λησμονῶν ἐν τῇ ἀγάπῃ, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς αὐτόν, ὅτι τὸ καθήκον τοῦ ναυτικοῦ εἶνε νὰ μένῃ τελευταῖος ἐπὶ τοῦ πλοίου του.

Κατεβίβασεν οὕτω καὶ ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν λέμβον καμμιὰ δεκαριά γυναῖκας, τὰς ὁποίας ὁ τρόμος εἶχε παραλύσει εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ μὴ εἰμποροῦν πλέον νὰ σκεφθοῦν διὰ τὴν σωτηρίαν των.

Ὅλ' αὐτὰ ἔγειναν γρηγορώτατα. Ἐν τῷ μεταξύ, μὲ τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χερί, ὁ πλοίαρχος ἐκράτει εἰς ἀπόστασιν τὸ πλῆθος τῶν μεταναστῶν, τοὺς ὁποίους ἐφοβεῖτο νὰ ἰδῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοιαρίου μὲ τὰ πρόπωπα, τὰ ὁποῖα ἤγάπα.

Ἰδὼν τὸν ὑποπλοίαρχον Ροαγιέ, τῷ ἐφώνησεν :

—Ἐπιβιάσατε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν φορτηγίδα ἐξ. Εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη διὰ νὰ τοὺς χωρέσῃ ὅλους. Δώσατέ τους τρόφιμα. Ἀπὸ ἐδῶ! ἀπὸ ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ ὑποπλοίαρχος, συμπαρασύρων τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἱταλῶν μεταναστῶν καὶ ἀπελευθερώνων ἀπὸ αὐτοὺς τὴν ἀπειλουμένην γεφύραν. Ὁ Πέτρος ἐνῆγα καλίσθη τότε τὸν κ. Δελαρῆ.

—Ἐλθετε μαζί μας, πλοίαρχέ μου,

τῷ εἶπεν ὁ, σᾶς ἐξορκίζω! Σωθῆτε!

—Τὸ καθήκον μου εἶνε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν «Ὠβέρνην» τελευταῖος καὶ θὰ κάμω, παιδί μου, τὸ καθήκον μου. Πήγαινε νὰ προστατεύσῃς τὰς δυστυχεῖς ἐκείνας γυναῖκας καὶ μὴ λησμονήσῃς ὅ,τι θὰ ἰδῇς! Ἀντίο, παιδί μου!

—Καλὴν ἀντάμωσιν, πλοίαρχέ μου, σὲ λίγο, εἶπεν ὁ Πέτρος μὲ λυγμούς, μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνησιν του κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην στιγμήν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ φαλαινοθηρὶς εἶχε πολιορκηθῇ ἡ φωνὴ τῆς Ἑλένης ἠκούσθη ἀπὸ κάτω :

—Πέτρε! βοήθεια!

Ὁ νέος ἤρπασε τὸ σχοινίον καὶ ὠλισθῆσε μέχρι τοῦ πλοιαρίου, ὅπου ἄνδρες ἐξηγριαμμένοι ᾗθειαν νὰ ρίθουν εἰς τὴν θάλασσαν τὰς γυναῖκας, διὰ νὰ πάρουν τὴν θέσιν των αὐτοί. Ἡ Ἑλένη ἠγωνίζετο νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸν ἐνὸς ἀθλίου, ὁ ὁποῖος δὲν εὗρεσκε ποῦ νὰ κατέσθῃ.

Μ' ἓν κύπτημα

διὰ τοῦ κοντακίου τοῦ ὄπλου του, ὁ Πέτρος ἔκαμε τὸν ἀνθρώπον ἐκείνον νὰ πῇν ἀφίσσῃ καὶ ἐξαλισμένος ἀπὸ τὸν πόνον νὰ κλονισθῇ καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

—Ὁ πρῶτος ποῦ θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ, θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μαζί μου! ἐφώνησεν ὁ

Ἀφῆθ' νὰ ὠλισθήσῃ κατὰ μῆκος τοῦ σχοινίου... (Σελ. 205 στ. α')

νέος, προτείνων τὸ πιστόλι του ἐναντίον τῶν ἀγρίων ἐπιδρομέων.

Ἡ ἀνδρική του στάσις ἐπέβαλε τὸν σεβασμόν. Ὅσοι δὲν εὗρισκαν θέσιν νὰ καθίσουν ἐπὶ τῶν ἐδωλίων, ἐμμελίζοντο εἰς τὸ βάθος καὶ ἐκάθοντο ἐπάνω εἰς τὰ κιώτια τῆς γαλέτας.

Ὁ πλοίαρχος ἐσκύβεν ἀπὸ πάνω, ἐρρίψε κάτι, τὸ ὁποῖον μόλις ἀντήχησε πίπτον, ἔκοψε τὰ σχοινία καὶ ἐφώνησε:

— Στὸ καλὸ! Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς προστατεύσῃ! Θάρρος!

— Καλὴν ἀνταμώσειν, πλοίαρχε! ἀπεκρίθησαν ἀπὸ κάτω πολλοὶ φωναί, προσερχομένης τῆς φωνῆς τοῦ Πέτρου.

Οἱ ναῦται ἐκίνησαν τὰς κώπας καὶ ἡ φαινομένη ἤρχισε νὰ ἀπομακρύνεται γρήγορα ἀπὸ τὸ ὑπερωκεάνειον.

Πρὸ παντός τὸ καθήκον!

Ἡ περιοχή τῆς «Ὠβέρνης» ἦτο τώρα κινδυνώδης. Βυθιζόμενον τὸ τεράστιον σκάφος, θὰ ἐσχημάτιζε μίαν δίνη, ἡ ὁποία θὰ παρέσυρε τὰ πάντα. Ἡρξισεν ἡδὴ νὰ γίνηται περίεξι αἰσθητή, θὰ ἐγίνετο δὲ ἀκατανίκητος, ὅταν τὸ πλοῖον θὰ βυθιζέτο ἐξ ὁλοκλήρου.

Ἡ αὐγὴ ἐπροχώρει καὶ ὑπὸ τὸ ὥρον τῆς φῶς, ὁ Πέτρος ἤμπορουσε νὰ διακρίνῃ τὸν ἀγαπητόν του πλοίαρχον.

Τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν γέφυραν, νὰ τρέχῃ πρὸς τοὺς ὁμίλους, οἱ ὁποῖοι ἐπολιόρκουν τὰς τελευταίας λέμβους, τὸν εἶδε νὰ τοὺς ἐπιβιάζῃ καὶ νὰ τοὺς σώζῃ, ἔπειτα νὰ τρέχῃ πρὸς ἄλλους, ἐνῶ οἱ ναῦται ἤρχιζαν μίαν σχεδίαν.

Ἀλλ' ἡ «Ὠβέρνη», ἡ ὁποία ὡς τώρα δὲν ἐβυθιζέτο παρὰ σιγὰ σιγὰ, ἐφάνη ἔξαφνα ὑψισταμένη νέον καὶ φοβερόν κλονισμόν. Μία ἐκρηγνίς ἔγεινεν εἰς τὴν μηχανήν. Αἱ καπνοδόχοι, τιναχθεῖσαι ὑψηλά, ἐπανεπέσαν εἰς τὴν θάλασσαν μὲ βροχὴν σπινθηρῶν.

Ὁ πλοίαρχος ἔτρεξεν εἰς τὴν γέφυραν καὶ ἐπῆρε τὸν τηλεθόρον του, ἀλλὰ πεισθεὶς, φαίνεται, ὅτι ἦτο ματαίᾳ πᾶσα προσπάθεια, ἐρρίφθη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐκύτταξε γύρω του... Ἐβλεπεν ἀόμνη πολυαριθμούς ὁμίλους ἀνθρωπίνων πλασμάτων, ὑψούντων πρὸς αὐτὸν τὸς χεῖρας μὲ θρήνους καὶ κραυγὰς.

Τὶ τὸν ἐμέλε διὰ τὸν θάνατον τὸν ἀνδρείον αὐτὸν τῶν ἀνδρείων, τὸν δίκαιον αὐτόν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν εἰς τὴν συνείδησίν του οὔτε τὸ παραμικρότερον ἁμάρτημα;

Κάθε φοράν ποῦ ἀπεχωρίζετο τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιά του, μήπως δὲν τοὺς ἀπεχαιρέτα διὰ παντός; Μήπως δὲν ἐξέλεγε τὴν ζωὴν του κάθε φοράν ποῦ ἀνέβαινε τὴν γέφυραν ἐκείνην, ἡ ὁποία

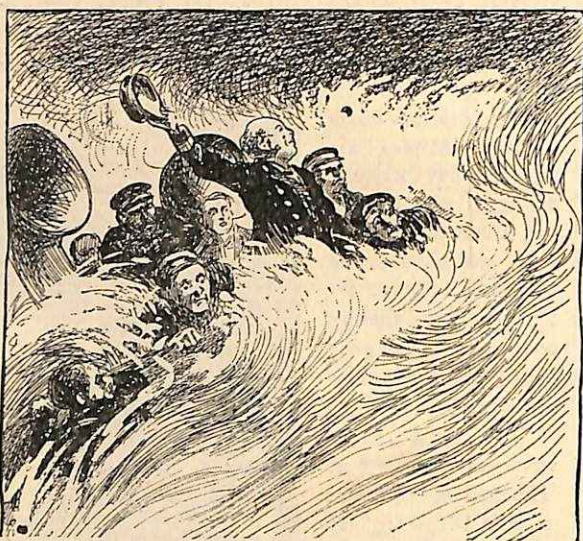
ἐμέλλε κάποτε νὰ γίνῃ ὁ Γολγοθᾶς του; Τίποτε δὲν ἦτο δι' αὐτὸν νὰποθάνῃ, ὅταν ἐχάνατο τὸ πλοῖόν του!

Ἀλλ' οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐξεφώνον τὴν ἀγωνίαν των, αὐτοί, μόνον αὐτοὶ ἔκαμναν τὸν γενναῖον θαλασσίον νὸν νὰ ὑποφέρῃ διὰ τὴν ἀδυναμίαν του.

Τὸ ναυάγιον τοῦτο ἦτο τὸ πέμπτον τοῦ μακροῦ του σταδίου, ἀλλὰ πάντοτε κατάρθωνε νὰ σώζῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μόνον αὐτὴν τὴν φοράν ὑπῆρχον ἐκατοντάδες θυμάτων!

Ὅλοι αἱ λέμβοι εἶχον ἀπομακρυνθῇ καὶ ἐσχημάτιζαν κύκλιν περίεξι τῆς «Ὠβέρνης», τῆς ὁποίας τὸ κατὰστροφμα ἐσαρῶντο τώρα ἀπὸ τὰ κύματα.

Τὸ πλήρωμα εὐρίσκετο ἐπ' αὐτοῦ ὁλόκληρον, ἐκτὸς τῶν ναυτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐπιβιβασθῇ κατὰ διαταγὴν εἰς τὰς λέμβους, διὰ νὰ ὀδηγήσουν τοὺς

Ὁ πλοίαρχος ἀπέστειλε τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν... (Σελ. 206, στ. 6.)

ναυαγούς. Ἦσαν ἀκόμῃ ἐπὶ τοῦ πλείου καμμιὰ εἰκοσιάρια μὲ τοὺς ἀξιοματικούς των, ἐκ τῶν ὁποίων κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀρχηγόν του.

Καὶ κανεὶς δὲν ἔκλειπε, κανεὶς δὲν ἐφώνηζεν ἦσαν ὅλοι ἀντάξιοι ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐβλεπεν ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω μὲ ἀνέκφραστον οἶκτον.

— Ἐλᾶτε ἐδῶ, παιδιά μου, τοὺς ἐφώνηζεν ὡς συναθροισθῶμεν διὰ νὰποθανώμεν.

Εἰς μίαν στιγμὴν, ὅλοι εὐρέθησαν πλησίον του. Ὁ κ. Δελαρᾶς ἐφίξε τὰς τραχείας χεῖρας ποῦ ἐτείνοντο πρὸς αὐτόν, ἐνηγκαλίσθη κατόπιν τοὺς ἀξιωματικούς του, καὶ οὕτω συνθηροισμένοι ὅλοι ἀδελφικῶς, ἐπερίμεναν τὴν ὑπερτάτην στιγμὴν.

Αἱ κραυγαὶ ὁλόγυρά των εἶχαν παύσῃ. Τὸ νερὸν εἶχε καταπιῇ τὰ πάντα.

Μὲ κίνημα, τὸ ὁποῖον ἐφάνη ἀπέραντον, ὁ πλοίαρχος ἔστειλε τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν καὶ μίαν εὐλογίαν

πρὸς τὴν μεγάλην θαλασσοθερίδα, ὅπου ὁ Πέτρος ὄρθιος, κλαίων ὅπως ποτὲ δὲν εἶχε κλαύσῃ, παρηκολούθει μὲ τὰ ναυτικά του δίσπρα ὅλας τὰς σπαρακτικὰς λεπτομερεῖας τῆς ὑπερόχου αὐτῆς σκηνῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης

Μετ' ὀλίγας ἀτιγμάς δὲν ἔμεινε τίποτε πλέον ἀπὸ τὴν «Ὠβέρνην», τίποτε ἀπὸ τὸ τεράστιον ἐκεῖνο ὑπερωκεάνειον, τὸ ὁποῖον μετέφερε χιλιάς διανοσίας ψυχὰς ἀπὸ μιᾶς ἡπείρου εἰς τὴν ἄλλην.

Ἡ θάλασσα, φρενὴ καὶ γαλήνη, μετὰ τινὰς κυματισμοὺς κυκλοτερεῖς καὶ ὁμοκέντρους, ἀνέλαβε τὴν ὁμαλὴν καὶ ἀτάραχον ὄψιν της.

Μένον ἐπὶ τῇ ὁκτώ λέμβοι, πλήρεις ναυαγῶν, ἐστίζον διὰ μελανῶν σημείων τὴν ἀπέραντον ἐπιφάνειαν.

Εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἐξ αὐτῶν, ὁ νεαρὸς Πέτρος, ἀνδριζόμενος ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν, παρηκολούθει ὅλας αὐτὰς τὰς περιπετείας. Καὶ ἡ λύπη, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο τώρα, ἦτο ἡ μεγαλειτέρα τῆς ζωῆς του.

Εἶχε διακρίνῃ, μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς, τὸν εὐεργέτην του ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων.

Τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα τὰ χρυσὰ του γαλόνια, τὸν ἔκαμναν ὁρατὸν μακρόθεν. Καὶ ὁ Πέτρος ἤμυρρεσε νὰ ἰδῇ ὅτι ἡ παραμικρὰ λιποψυχία δὲν ἐτάραξε τὴν γαλήνην τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου θανάτου.

Κ' ἐνεθυμήθη τὰς τελευταίας του λέξεις:

«Μὴ λησμονήσης, ὅ,τι θὰ ἰδῇς!»

Ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ λησμονήσῃ αὐτὸ ποῦ εἶδε;

Καὶ ὁλόκληρον αἰῶνα ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζῇ, θὰ εἶχε πάντοτε ἐμπρὸς τοῦ τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἐνσάρκωσιν τοῦ καθήκοντος, τοὺς ἀνδρας ἐκείνους τοὺς πλήρεις ζωῆς, οἱ ὁποῖοι ἐκουσίως προσεφέροντο εἰς τὸν θάνατον, μὲ τὴν ὁμαλὴν γαλήνην τοῦ ἀφανοῦς ἡρωϊσμοῦ.

— Ποῖος ξέρει μήπως θὰ τοὺς φρονήσωμε σὲ λίγο; εἶπεν ἡ κυρία Ζολιέ, ἀποσπῶσα τὸν νέον ἀπὸ τὴν ὀλίαν του ῥέμβην.

Χωρὶς νὰποκριθῇ, ἐσκούπισε τὰ δάκρυά του καὶ ἐκάθησε συντετριμμένος εἰς τὸ ἐδῶλιον, πλησίον τῆς Ἐλένης, τὴν ὁποίαν ἡ μητέρα της παρῆσιγγε μὲ τὸν ἀριστέρον βραχίονα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

μῆν ἡμέραν, ὥστε νὰ γίνῃ ἐφάμιλλος τῆς ἀρχαίας;

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἐσκέρθη, ὅτι ἤμπορουσα νὰπαντήσω θερμοσί, διότι πολλοὶ φίλοι μας, — ἀπὸ τοὺς ἀνεπτυγμένους ἐκείνους καὶ φιλομαεῖς, ποῦ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἐξετάζουν αὐτὰ τὰ πράγματα, — πρέπει νὰ ἔχουν τὰς ἰδίας ἀπορίας, νὰ ἐρωτοῦν, νὰ λαμβάνουν πληροφῆρας ἀντιφατικὰς καὶ νὰ θέλουν νὰ σχηματίσουν μίαν γνώμην. Καὶ ἐν πρώτοις, τί ἐννοοῦμεν μὲ τὴν λέξιν φιλόλογος; καὶ τί εἶναι οἱ λεγόμενοι φιλόλογοι; Οἱ καθηγῆται; οἱ ἐλλήνισται; οἱ λατινισται; οἱ γραμματικοί, οἱ ἐξηγουῦντες καὶ σχολιζόντες τοὺς συγγραφεῖς; ἢ οἱ συγγραφεῖς οἱ ἴδιοι, οἱ ποιηταί, οἱ διηγηματογράφοι, οἱ δραματικοί, οἱ σατυρικοὶ καὶ κατ' ἐξῆς; Ἄν εἶναι τὸ πρῶτον, φιλόλογος εἶναι π. χ. ὁ κ. Μιστριώτης. Ἄν εἶναι τὸ δεύτερον, φιλόλογος εἶναι π. χ. ὁ κ. Παλαμᾶς. Ἀλλ' ἂν εἶναι καὶ οἱ δύο, πῶς εἴπορε νὰ χαρακτηρίζεται μὲ τὴν ἰδίαν λέξιν ὁ σχολιαστής τῆς «Ἀντιγόνης» καὶ ὁ ποιητὴς τῆς «Τρισεύγηνος»; Δὲν ἐπέρχεται μία σύγχυσις, καὶ μάλιστα μεγάλη; Βεβαίως. Οἱ Γάλλοι ἔχουν δύο λέξεις χωριστάς: litterature καὶ philologie. Ὅταν λέγουν litterature, ἐννοοῦν τὸ σύνολον τῶν συγγραμμάτων, ποιητῶν ἢ πεζογράφων, οἱ ὁποῖοι εἶναι litterateurs ὅταν πάλιν λέγουν philologie, ἐννοοῦν τὴν ἐργασίαν τῶν ἐλλήνιστῶν καὶ τῶν λατινιστῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι philologues. Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἰδίαν λέξιν διὰ δύο πράγματα διαφορετικά. Λέγομεν φιλόλογον τὴν ἐπιστήμην τοῦ κ. Μιστριώτη, ἀλλὰ λέγομεν καὶ «νεοελληνικὴν φιλολογίαν», ἐννοοῦντες τοὺς συγγρόνους μας πεζογράφους καὶ ποιητάς. Διὰ τοῦτο πολλοὶ ἐπρότειναν νὰ μεταχειρίζομεθα τὸς λέξεις φιλολογία καὶ φιλόλογοι διὰ τοὺς γραμματικούς, καὶ τὰς λέξεις λογοτεχνία καὶ λογοτέχνη διὰ τοὺς πεζογράφους καὶ ποιητάς.

Ὅπως δὲ ποτε, ὅταν λέγομεν συνήθως «νεοελληνικὴν φιλολογίαν», δὲν ἐννοοῦμεν τοὺς ἐλλήνιστάς μας ἢ τοὺς λατινιστάς, ἀλλὰ τοὺς λογοτέχνους μας ἐν γένει, τοὺς ποιητάς, διηγηματογράφους, θεατρικοὺς συγγραφεῖς κτλ. Περὶ αὐτῶν ἀκριβῶς ν' ἐρωτᾷ καὶ ὁ φίλος μας. Καὶ θέλει νὰ μάθῃ, ἂν αὐτοὶ ἀποτελοῦν ἤδη ἓνα σύνολον ἀξιολόγον, ὥστε νὰ διδῇ τὴν ἐπὶ τὴν ἐκείνην ἡμέραν ἢ νεοελληνικὴν φιλολογία θὰ φθάσῃ τὴν ἀρχαίαν. Εἰς τὸ πρῶτον ἐρώτημα ἀπαντῶ, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρθήσεως, ἡ φιλολογία μας ἔχει κάμῃ μεγάλας, καταπληκτικὰς προόδους. Ὁ Κοραῖς, ὁ Βηλαρᾶς, ὁ Σολωμός, ὁ Χριστοφύλου, ὁ Βαλαωρίτης, ὁ Ροΐδης, ὁ Βερναρδάκης, ὁ Πολυλάς, ὁ Παπαδιαμάντης, — διὰ νὰρκεσθῶ εἰς τοὺς ἐπιφανεστέρους ἀπὸ τοὺς ἀποθανόντας, — εἶναι πεζογράφοι καὶ ποιηταί ποῦ θὰ ἐτιμούσαν κάθε φιλόλογον.

Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ζώντων ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ἰσότητές των ἐν γένει δὲ εἴπορε νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ φιλολογία μας σήμερον εἶναι ἀρκετὰ πλουσία καὶ ἐνδιαφέρουσα εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς λογοτεχνίας, καὶ ἂν δὲν τιμᾶται ἐδῶ ὅσον τῆς πρέπει, ἢ ἂν εἶναι ἀγνωστὸς ἀκόμῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, τὸ ἐν ὀφείλειται εἰς τὴν ἀμάθειαν τοῦ κοινοῦ μας καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὸ ἀπρόσιτον τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης, τὴν ὁποίαν ὀλίγοι Εὐρωπαῖοι μανθάνουν. Μολοντοῦτο οἱ ξένοι ἐλλήνισται, οἱ ὁποῖοι καταγίνονται καὶ μὲ τὴν νέαν μας γλῶσσαν, ἐπληθύνθησαν τώρα παντοῦ καὶ ἡ φιλολογία μας ἔξω προσέχεται περισσώτερον καὶ τὰ προκρίνεται τῆς συχνὰ μεταφράζονται καὶ κρίνονται ἀπὸ Εὐρωπαίους.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ πρόοδος αὐτὴ θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ μετ' ὀλίγον οἱ νέοι συγγραφεῖς μας ἐλθόντες ἢ ἐρχόμενοι, γνωστότατοι πλέον, θὰ κατατασσονται μετὰ τῶν καλλιτέρων τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἔως ποῦ θὰ φθάσῃ ἡ πρόοδος αὐτὴ; Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ νέα ἐλληνικὴ φιλολογία θὰ θεωρηθῇ ἐφάμιλλος τῆς ἀρχαίας; Νομίζω ναι, διότι πιστεύω εἰς τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ φιλολογία, καθὼς θὰ ἔχῃτε ἀκούσῃ, δὲν εἶναι κατὰ χωριστὸν ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Ἑθνικοῦ, τοῦ Κράτους, ἀλλὰ συνταυτίζεται μὲ αὐτὸ καὶ παρακολουθεῖ τὰς τύχας του. Ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, ἀρχαῖα καὶ νέα, εἰς τὴν ἀκμὴν των παρήγαγον τοὺς μεγάλους καὶ ἐνδόξους τῶν συγγραφεῖς. Μικρὸν τὸ Κράτος; μικρὰ καὶ ἡ φιλολογία του. Μεγάλωνε τὸ Κράτος; μεγάλωνε καὶ ἡ φιλολογία του. Πότε ἀνεφάνθησαν οἱ Αἰσχύλοι, οἱ Σοφοκλεῖς, οἱ Εὐριπίδαι; Ὅταν ὁ ἐλληνικὸς πολιτισμὸς ἦτο ὁ ἀνώτερος τοῦ κόσμου. Καὶ διατὶ ἡ σημερινὴ μας φιλολογία δὲν εἶ-

μπορεῖ νὰ εἶναι τόσο μεγάλη; Διότι ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς εἶναι μικρά. Ἀλλ' ἐποῖος πιστεύει ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ μεγαλώσῃ μὲ τὸν καιρὸν καὶ θὰ φθάσῃ εἰς μίαν ἀκμὴν ἐφάμιλλον τῆς ἀρχαίας, πρέπει νὰ πιστεύῃ ὅτι αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ τὸ μέλλον τῆς φιλολογίας μας. Καὶ ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὸ παρόν, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι μὴ τὸσον καλὴ φιλολογία, ὅσον ἡ νεοελληνικὴ, μαρτυρεῖ μίαν γενικὴν πρόοδον, καὶ ἀκριβῶς ἡ πρόοδος αὐτὴ, ἡ μαρτυρουμένη ὑπὸ τῶν ἀξιολόγων ποιητῶν καὶ πεζογράφων, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἔχωμεν τὰς μεγαλειτέρας ἐλπίδας εἰς τὸ μέλλον.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ γιδοβοσκὸς ἔκαμε τότε ἀρκετὰ μεταβολὰς εἰς τὴν παρατήρησιν, ὅτι «λείπει, καθὼς φαίνεται, ὁ νοικοκυρὴς ἀπ' τῆς σέλας», δηλαδή ὅτι ὁ Δὸν Κιχώτης εἶναι τρελλός. Τοῦτο ἀκούσας, ὁ ἱππότης ἔγινε μανιώδης ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀρπάσας ἓνα ψωμί, τὸ ἐσφενδόνισεν ἐναντίον τοῦ γιδοβοσκοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπέτυχεν ἀκριβῶς εἰς τὴν μύτην. Ἀμέσως ἠκολούθησε συμπλοκή, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ αὐτοχρὴς Σάντος εὐρέθη κατὰ τὸ σῶμα ἐμπεδευμένος εἰς τὸν ὥστε ὅλα σχεδὸν τὰ κυττήματα νὰ πίπτουν ἐπὶ τοῦ ὀγκώδους τοῦ σώματος, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ στρατιῶται, σχηματίζαντες κύκλιν, διεσκέδαζαν παροτρύνοντες τοὺς ἀντιπάλους. Ἐν τούτοις ὁ ἐφημέριος, ὁ συνάδελφός του καὶ ὁ κουρέυς, ἂν καὶ μετὰ βίας ἐκέρχοντο εἰς τὰ πόδια των ἀπὸ τὰ γέλια, κατάρθωνσαν νὰ σταματήσουν τὴν μάχην προτῶν νὰ προξενήσῃ κανένα μεγάλο κακόν.

Ἐπειτα ἔβαλαν τὸν Δὸν Κιχώτην εἰς τὸν κλωδὸν του καὶ τὸν καβάει ἐξέκλιναν. Ἀλλ' ἔχει μέχρι τέλους μὲ τὴν ἰδίαν μεγαλοπρεπήν πομπήν, διότι οἱ ἀστυνομικοὶ στρατιῶται ἐπῆραν μετ' ὀλίγον ἄλλον δρόμον, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ κληρικὸς τοῦ Τολέδου μὲ τὴν ἀκολουθίαν του, ὁ ὁποῖος, ἀποχαιρετῶν τὸν συνάδελφόν του τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ γράψῃ καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ ἐνήμερον τῶν κατόπιν ἀνδραγοθημάτων τοῦ ἱπποτοῦ.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνοδείας ἐφθασεν εἰς τὸ χωρίον τοῦ Δὸν Κιχώτου ἐν ἡμέρᾳ ἐορτικῇ. Ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι ἦσαν συνθηροισμένοι εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, τὴν ὁποίαν θὰ διέσχίζεν ἡ βωδάμαξα. Καὶ μόλις ἐφάνη μακρόθεν, ὅλον τὸ πλῆθος προσέτρεξε διὰ νὰ ἰδῇ τί ἦτο ὁ παράξενος ἐκεῖνος κλωδός, τὸν ὁποῖον μετέφερε τὸ ἄρμα μὲ τὰ βώ-

δια, φαντάζεται δε κανείς την μεγάλην εκπλήξιν των ανθρώπων, όταν ανεγνώρισαν εκεί—μέσα τὸν ἐπιφανή συμπολίτην των! Ένας μικρὸς μάγκας, φιλοδοξήσας νὰ φέρῃ πρῶτος τὴν εἰδήσιν, ἔτρεξε τότε μετὰ τὰ τέσσαρα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δὸν Κιχώτου καὶ εἶπεν εἰς τὴν οἰκονόμον καὶ τὴν ἀνεψίαν, ὅτι ὁ ἀφέντης ἐπέστρεψεν, ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς, μέσα εἰς μίαν βωδάμαξαν. Ἀμέσως αἱ δύο καλὰ γυναῖκες ἤρχισαν πάλιν τοὺς ὀρθήνους καὶ τὰς κατάρας ἐναντίον τῶν βιβλίων τῆς ἱπποσύνης, τὰ ὅποια εἶχαν φέρῃ εἰς τέτοιαν ἐλλειψίν καταστάσιν ἕνα τέσσερα λαμπρὸν ἄνθρωπον. Καὶ φυσικὰ οἱ ὀρθνοὶ τῶν δὲν ἐγένιναν ὀλιγώτερον θορυβώδεις, —τὸ φαντάζεται κανείς εὐκόλως, —ὅταν εἶδαν τὸν Ἰππότην τῆς Ἐλλειψὸς Μορφῆς μέσα εἰς τὸν κλωβὸν του, πρὸ τῆς ἐξωθύρας τῆς οἰκίας του.

Τὸν ἔβαλαν ἀμέσως εἰς τὸ κρεβάτι εἰς τὴν παλαιάν του κρεββατοκάμαραν. Ἐκεῖνος τὰς ἐκύτταξε με ἀπορίαν, διότι προφανῶς δὲν ἔννοοῦσε ποῦ εὗρίσκειτο. Ὁ ἐφημέριος συνεδούλευσε τὴν ἀνεψίαν νὰ τὸν προσέχῃ καλὰ καὶ νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ, νυκθήμερόν, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ δραπετεύσῃ καὶ πάλιν. Ἡ δὲ ἀνεψία ἦτο ὀλοπρόθυμη νὰ τὸ κάμῃ, διότι εἶχε τοὺς ἰδίους φόβους μετὰ τὸν ἐφημέριον, — φόβους ὅχι ἀβασίμους, καθὼς ἀπέδειξαν τὰ κατόπιν γεγονότα.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ Δ'.

Ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ κουρεὺς ἐπήγγιναν καθ' ἑκάστην διὰ νὰ μανθάνουν περὶ τοῦ φίλου των. Ἐκρίναν ὁμῶς φρόνιμον νὰρίσουν νὰ περάσῃ ἕνας μῆνας, χωρὶς νὰ ζήτησιν νὰ τὸν ἴδουν, ἐκ φόβου μήπως ἤθελε τῷ ἐνθυμίσειν πράγματα, τὰ ὅποια, κατὰ τὴν κρίσιν των, προτιμότερον ἦτο νὰ τὰ λησμονῇ. Ἀλλὰ μετὰ ἕνα μῆνα, ἐπανελάθον τὰς ἐπισκέψεις των καὶ ἐπήγγιναν συχνά, ὅπως ἄλλοτε, νὰ τοῦ κρατοῦν συντροφίαν. Συνωμίλουν ἡσυχῶς καὶ εὐθύμως μετὰ τὸν Δὸν Κιχώτην καὶ ἤρχισαν πλέον νὰ νομίζουν ὅτι εἶχε θεραπευθῇ, ὅταν ἔξαφνα συνέβη κάτι, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπέσειεν ὅτι ἐπλανώοντο.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ εὗρισκοντο εἰς τὴν

οἰκίαν τοῦ φίλου των, ἠκούσθη φοβερός θόρυβος εἰς τὴν αὐλήν. Ἐτρεξαν διὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει καὶ εἶδαν τὴν οἰκονόμον καὶ τὴν ἀνεψίαν, αἱ ὁποῖαι κατέβαλλον ἀπεγνωσμένας προσπαθείας διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸν Σάντσον Πάνθαν νὰ εἰσέλθῃ, ἐνῶ ἐξ ἄλλου αὐτὸς ἠγωνίζετο νανοῖξῃ καὶ νὰ περάσῃ διὰ τῆς βίας.

—Τί δουλειὰ ἔχεις ἐδῶ; τοῦ ἐφώναζε θυμωμένη ἡ οἰκονόμος. Φύγε γρήγορα! Πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου καὶ κάθησε καί! Κανένας ἄλλος δὲν πταίει ἀπὸ σένα, ἂν ὁ δυστυχὴς μου ἀφέντης ἔχασε τὰ λογικά του καὶ ἐγύριζεν ὀλὴ τὴν χώρα κάνοντας τρέλλες! Ρεζίλι τὸν ἔκανες τὸν ἄνθρωπο!

—Τί λέει, τί; ἀπαντοῦσεν ὁ Σάντσος εἰς τὸν ἴδιον τόνον· ἐγὼ τὸν ἔκαμα

«Τί δουλειὰ ἔχεις ἐδῶ;» (Σελ. 208, στ. 6')

νὰ χάσῃ τὰ λογικά του ἢ αὐτὸς ἐμένῃ; Ποῖος ἔκαμε τὴν ἀρχή; Ποῖος μ' ἐβγάλε ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ἀπὸ τῆς δουλειᾶς μου, γιὰ νὰ γυρίξῃ ὅλη τὴν χώρα καὶ νὰ τρώγῃ ξύλο;... Ὁ ἀφέντης σου ποῦ μοῦ ὑποσχέθηκε ἕνα νησί, ποῦ ἀκόμα τὸ περιμένω!

—Μπορεῖ νὰ σοῦ ὑποσχέθηκε δέκα νησιά, ὑπέλαθεν ἡ παιδαγωγός, καὶ εἰκοσι λαγούς μετὰ πετραχήλια, ἀλλὰ ἐδῶ μέσα δὲν θὰ ξαναμῆξῃ! Πήγαινε νὰ χαθῇς, τρελλέ, χαζέ, κοκορόμυακε! Ἀκούς, ἐκεῖ, λέει, νησί; Καὶ τί τὸ ἤθελες, μωρέ, τὸ νησί;

—Τί τὸ ἤθελε;! Νὰ τὸ κυβερνήσω!

—Νὰ πᾶς καλλιτέρα νὰ κυβερνήσῃς τὸ σπίτι σου! Νὰ πᾶς νὰ δουλέψῃς, ἀκαμάτη! Νὰ σπρώχνῃς σὰν πρῶτα τ' ἀλέτρι σου καὶ νὰ μὴ βα-

σανίξῃς τὸ ξερὸ σου μετὰ νησιὰ καὶ μετὰ ἄλλα τέτοια κοροφάλα.

Ὁ κουρεὺς καὶ ὁ ἐφημέριος ἤκουαν τὸν διάλογον αὐτὸν μετὰ μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ἀλλ' ὁ Δὸν Κιχώτης, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ πόθος πρὸς νέας περιπετείας εἶχεν ἐπανεέλθῃ μετὰ τὴν ὑγίαν, ἐφοβήθη μήπως ὁ Σάντσος δὲν ἤθελε κρατήσῃ τὴν γλώσσαν του καὶ μήπως ἤθελε εἰπῇ καμμίαν ἀνεσώτην, ἰκανὴν νὰ βλάψῃ τὴν φήμην τοῦ κυρίου του. Διέταξε λοιπὸν τὰς γυναῖκας νὰ σιωπήσουν, εἰσέγαγε τὸν ἱπποκόμον του καὶ ἐκλείσθη μαζί του εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὅταν εἶδαν τοῦτο, ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ κουρεὺς ἀπεσώθησαν, ἀπηλπισμένοι περὶ τῆς θεραπείας τοῦ φίλου των.

—Τώρα πιά ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμήν περιμένω νὰκούσω ὅτι τὸ ξανάσκαψε! εἶπεν ὁ ἐφημέριος, ἐνῶ ἔφρευαν.

—Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀπεκρίθη ὁ κουρεὺς. Ἀλλὰ ἡ παλατομάρα τοῦ αὐτοκαλυμένου ἱπποκόμου ὑπερβαίνει τὰ ὅρια. Αὐτὸ τὸ νησί τοῦ ἑκαρφώθη τόσο βαθειὰ εἰς τὸ κεφάλι, ὥστε μοῦ φαίνεται, ὅτι ὅλη ἡ λογικὴ τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἦτον ἰκανὴ νὰ τοῦ τὸ βγάλῃ. Ἦθελα νὰ ἤξευρα τί νὰ λέγουν τώρα, οἱ δύο τους...

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ τοῦ Σάντσου δὲν ἦτο πλέον διόλου γλυκεῖα. Ὅταν ἡ γυναῖκά του, ἡ Μαρία Πάνθα, τὸν εἶδε νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ σπίτι, ἐχάρη πολὺ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΖΗΛΟΦΘΟΝΙΑ

Λέει ἡ Πεταλούδα τοῦ Πουλιού:

—Ταιριάζω τὰ λουλούδια, (*)

«—Γλυκεῖα ἡ χαρὰ τους καὶ γλυκὰ

Τοὺς λέω κ' ἐγὼ τραγούδια.»

Κι' ὁ Σάλιαγκας ζηλόφθονα:

«—Μονάχα ἐγὼ ὅμως γράφω...

Τίς ἀσημένιες μου γραμμὲς

Στὸν πράσινόν τους τάφο!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Ταιριάζω τὰ λουλούδια: «Ὅλα τὰ παιδάκια τοῦ σχολείου ἔχουν, ὅτι ποτὶ πάντων ἡ πεταλούδα καὶ ἡ μέλισσα φέρνουνε τὴν γῆ ἀπὸ τὰ λουλούδια σὲ ἄλλα, καὶ ἐστὶ γίνεται ἡ γονιμοποίησις καὶ ἡ κορποφορία καλλιτέρας.—Σ. Π.

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΛΑΙΜΑΡΓΟΥ

Δὲν ἐγνώρισα ποῦ λαίμαργο παιδί ἀπὸ τὸν φίλον μου Εὐγένιον. Θὰ ἔκαμνε προθύμως μίαν ἡμέραν δρόμον διὰ νὰ πάρῃ μισὸ κομμάτι γαλατόπητας καὶ θὰ ἦτο ἰκανὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου δι' ἕνα σακκουλάκι πρᾶινες... Καὶ τί ὄρεξι ποῦ εἶχε πάντα, ὅστερ' ἀπὸ τόσα γλυκὰ ποῦ ἔτρωγε!

Εἰς τὸ σχολεῖν δὲν ἤμποροῦσε νὰ μείνῃ νηστικός· περισσότερο ἀπὸ μισὴν ὥραν χωρὶς νὰ τὸν θέρσῃ ἡ πείνα, καὶ δι' αὐτὸ εἰς τὸ θρανίον του, προνοητικῶς, εἶχεν ἐγκαταστήσῃ ἕν εἶδος μικροῦ μπουφάν, ὁ ὁποῖος περιεῖχε φραντζολάκια, φέτες χοιρομέρι, λουκάνικα, ξηρὰ σῦκα, σταφίδες κτλ.

Εἰς τὸ τραπέζι, —διότι ἡμεῖς ἡμῖς οἱ σῖτοι, — συχνὰ τὸν ἐβλέπαμεν νὰ τρώγῃ, ὅσα τοῦ ἄφινεν ὁ παρακαθήμενός του, λαμπάνων ἀπὸ αὐτὸν ὡς ἀντάλλαγμα κανένα ὠραῖον βῶλον ἢ καμμίαν σκουρὴν σφουρίζουσαν. Δι' ὅλ' αὐτὰ τὸν εἶχαμεν βγάλῃ, γλοῦνον. Καὶ τότε νομίζω, ὁ Εὐγένιος μᾶς ἐκρατοῦσε κάποιαν δυσάρεσκειαν, διότι ὑπερήφανος φύσει, δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ παρατηρήται τὸ ἀκατανίκητον ἐλάτωμά του.

Καὶ ὅμως πόσα δυσάρεστα τοῦ εἶχε

προξενήσει τὸ ἐλάτωμα αὐτό! Μίαν φορὰν, παραδείγματος χάριν, ἀπεφάσισε νὰ τρυπώσῃ νύκτα εἰς τὸ περιβόλι τοῦ κυρ' Ἀνδρίκου, τοῦ γείτονά του, ὁ ὁποῖος εἶχε τὰ ὠραιότερα μούσμουλα τοῦ κόσμου, διὰ νὰ φάγῃ ὅσα ἤθελε χάρισμα. Εἶχε ξιγᾶσῃ νὰ πάρῃ μαζί του φανάρι — δηλαδή... κλεπτοφάναρν, —καὶ δὲν ἐβλέπε διόλου. Ἐκείνους λοιπὸν δυνατὰ τὴν μουσμουλιάν, καὶ ὅστερ' ἐμάζευσε, ψηλαφῶν εἰς τὸ σκότος τοὺς καρπούς ποῦ ἔπесαν, ἐπειδὴ δὲ ἐροβείτο μὴν τὸν ἴδουν, ἄρχισεν ἀμέσως νὰ τοὺς τρώγῃ λαίμαργως.

Φρίκη!.. τὰ στρογγυλά ἐκεῖνα πράγματα, ποῦ ὁ φίλος μας τὰ ἐπῆρε διὰ μούσμουλα, δὲν ἦσαν παρὰ μεγάλα σαλιγάρια, ποῦ ἐτινάχθησαν, καθὼς ἐκούνισεν τὸ δένδρον εἰς τὸ χῶμα. Σὰς ἀφίνω νὰ φαντασθῇτε τοὺς μορφασμούς του!..

Μίαν ἄλλην φορὰν, ἐξυπνήσας τὰ μεσάνυχτα μετὰ δυνατοὺς πόνους εἰς τὸ στομάχι, —ἀπὸ τὴν πολυφαγίαν τὸ στομάχι τοῦ ἐπонуσε συχνότατα, —ἐσηκώθη σιγασίγα, ἔτρεξεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ ἀνοιξε τὸ μεγάλο δρύνουν ντουλάπι, ὅπου ἤξευρεν ὅτι ἡ μητέρα του εἶχε φυλάξῃ κάτι μεγάλα βάζα μετὰ σιρόπια καὶ μαρμελάδες. Ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰδείασῃ κανένα βάζο... ἴσως διὰ νὰ τοῦ περάσῃ καὶ ὁ στομαχόπονος. Ἐκαμεν ὅμως λά-

θος εἰς τὸ ράφι, ἀπὸ τὴν ταραχὴν του, καὶ ἄρπαξεν ἕνα βάζο μετὰ βερνίκι, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔκαυσε τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν ἔκαμε νὰ βλασφημήσῃ τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμήν.

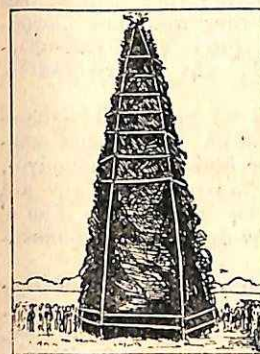
Θὰ σὰς διηγηθῶ τώρα ἐν ἄλλῳ παθηματι τοῦ Εὐγενίου, ἀκόμη ἀσπεϊότερον.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ λαίμαργος φίλος μου, ὁ Ἀλέκος, ἕνας συμμαθητὴς μου, καὶ ἐγὼ, ἐπαίξαμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν μπάνταν τῆς Φιλαρμονικῆς. Ὁ Εὐγένιος, γερὸ παιδί, μετὰ δυνατὴν πνοήν, ἐπαίξε τρομπόνι, ὁ Ἀλέκος ἐκτυποῦσε τὰ κύμβαλα (πίατα), καὶ ἐγὼ... ἐγὼ... τὸ τρίγωνον. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μᾶς ἐδλέπατε μετὰ τὴν καμμίαν διεσχίζαμεν τοὺς δρόμους τῆς μικρᾶς μας πόλεως μετὰ τὴν στολὴν τῶν μουσικῶν τῆς Φιλαρμονικῆς καὶ μετὰ τὰ ὄργανά μας, ὅσας οἱ μουσικοδιδάσκαλός μας, ὁ κύριος Φασόλης, μᾶς ὠδηγοῦσεν ἀπὸ τὸ σχολεῖν εἰς τὴν πλατείαν! Ἐνα μᾶρς, ὀνομαζόμενον ὁ «Ἀπόμαχος», τὸ ἀγαποῦσαμεν ἰδιαίτερος, διότι εἰς αὐτὸ καθέννας μας εἶχεν ἕνα σόλο. Πρῶτος ἄρχιζεν ὁ Ἀλέκος: τζίμ! τζίμ! τζίμ!.. Ἐπειτα ἔκαμνα ἐγὼ! ντίγκ! ντίγκ! ντίγκ!.. Τρίτος ὁ Εὐγένιος ἐφύσους: πούφ! πούφ! πούφ!.. Καὶ τὸ μᾶρς ἐξηκολούθει μετὰ τὰ ἄλλα ὄργανα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚ. ΘΑΛΕΡΟΣ

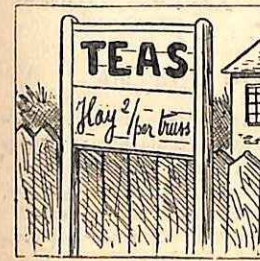
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Γιαγαντιαία πυρά

Ἡ γιγαντιαία αὐτὴ πυρὰ ἀνηγέρθη πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς στέψης τοῦ, ὑπὸ τοῦ λόρδου Lonsdale εἰς τὸ Whitehaven. Εἶχεν ὕψος 145 ποδῶν καὶ διὰ νὰ γίνῃ, ἐχρειάσθησαν 800 δέματα φουγάνων, καυσόξυλων καὶ σανῶν. Ἦτο οὕτω κατεσκευασμένη, ὥστε νὰ καίεται βραδέως, διὰ τοῦτο διήρκεσαν ἐξ ἑλοκληρῶς ἡμέρας!

Τσαῖ καὶ σανὸς

Εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Ἀγγλίας καὶ εἰς τὸν κεντρικώτερον δρόμον τῆς, ἀναγινώσκεται ἐπὶ τῆς πινακίδος ἐνός μαγαζίου ἡ λέξις «teas», τὸ ὁποῖον ση-

μαίνει ὅτι εἰς τὸ κατάστημα αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ κανεὶς ὅ, τι χρειάζεται, διὰ νὰ πάρῃ τὸ τσαῖ του. Ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ κάτω, μία ἄλλη ἐπιγραφή δηλοῖ ὅτι πωλεῖται ἐπίσης καὶ σανός. Τσαῖ καὶ σανός! περίεργος συνδυασμός, μὰ τὴν ἀλήθειαν...

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Ἀλέως

ΜΕ	ΚΟ	Λ	Α
ΑΙ	ΜΑΣ	ΒΡΑ	ΕΙ
ΠΑ	ΠΕ	ΛΟΜ	ΡΟΥ
ΖΙ	ΒΙ	ΝΑ	ΚΟΝ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, ὥστε νὰποτελεσθῶν πέντε κράτη τῆς Ἀμερικῆς.

β') Λογοπαίγνιον

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Ἀλέξ. Μαυροκορδάτου

Τὶ σχῆσιν ἔχουν αἱ ἐφημερίδες μετὰ ψάρι;

γ') Δημῶδες Αἶνιγμα

Ἑστία ὑπὸ Λεωνίδα Σιδεράτου

Κόρη μονόφθαλμος,

Ψιλὴ σὰν τριχὰ,

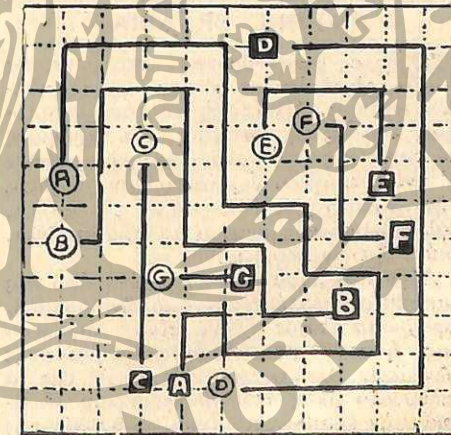
Τὸν κόσμον ἐνδύει

Καὶ μένει γυμνή. — Τί εἶνε;

Ἀπόκρισις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α') Ἰδοὺ πῶς θὰ ἐνωθῶν τὰ ὅμοια γράμματα κατὰ τοὺς ὁρους τοῦ προβλήματος:

β') Βλαβερὸν ἀκρασία. — γ') ὁ φελλός.

Ιδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ-
τού, Κεφ. Β

ΜΑΪΟΣ

Ω! Μάη, πού με λούλουδα στολίζει
την γη και τὸ ἀέρι της μυρώνει,
σὲ δεινὰ ὠρατὰ τὴν βυθίζει
σὺν γύρω της δόξαμπρος ἀπλώνει!

Τὰ γαλανά νερά της κελαρύζουν
καὶ κάθε δένδρο ἀκούσ νὰ τραγουδάη,
γλυκεῖα δροσιά ἢ νύχτες της ποτίζουν
κι' ὁ οὐρανὸς μὲ τὰστρα της γελᾷ...

Κ' ἡθάλασσα σὺν τὸ γυάλι ποῦ σπᾶνει,
καὶ καθρεπτίζει αἶθριον οὐρανόν...
Ἀνθεὶ καὶ πρασινίζει τὸ βουνόν.

Καὶ ψάλλει τὸ γλυκόφωνο τὰν δρόνι
ἐπάνω 'ς τ' ἀνθισμένο τὸ κλαδί.
Ἐσένα, Μάη μου, ὅλο τραγουδεῖ.

Κῦμα

Ο ΞΕΝΟΣ

— Τὶ ἀποθυμᾷς, παράξενε διαβάτη,
πές μου τί ἀγαπᾷς; Τὸν πατέρα σου,
τάδε φημι σοὺ ἢ τὴ μάνα;

— Οὔτε πατέρα ἔχω ἐγώ, οὔτε ἀδερφί,
οὔτε μάνα.

— Τοὺς φίλους σου μήπως ποθεῖς;
— Ἡ λέξις σου γιὰ μένα δὲν ἔχει ὡς
τώρα σημασίαν.

— Τὴν πατρίδα σου λοιπόν;
— Ποῦ βρίσκεται δὲν ξέρω.

— Μὴ τὴν ὁμοφίαν;
— Μὲ σέβας θὰ τὴν λάτρευα, ἀθάνα-
τη ἂν ἦταν θεά!

— Τὸ χόρημα;
— Ὅπως τὸ διάβολο εἰς, αὐτὸ μισῶ
ἐγώ.

— Μὰ τί λοιπόν ποθεῖς, παράξενε
διαβάτη;

— Τὰ σύννεφα ἀγαπῶ... τὰ σύννεφα
ποθῶ, ποῦ τρέχουν... ἐκεῖ κάτω... ἀ-
φράτα νέφη.

(Bendelaire) **Πλοίαρχος Νέμος**

ΕΑΡΙΝΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

Ὁ ἥλιος βασιλεύοντας ἀπεθῶνε τὰ
πάντα, ἡ ἀδελφὸν μ' ἕνα γλυκὸ κόκ-
κινο φιλί. Ἡ ἐσπέρη μὲ τοὺς πρασι-
νοὺς λόφους της καὶ τοὺς πολυχρόμους
κάμπους της ἐφαίνετο σὺν τὰ γελούσε
μ' ἕνα χαμόγελο ὠραίου ῥόδου. Ἐβῆνα
τὴν παλάμη μου ἐπάνω ἀπὸ τὰ μάτια,
καὶ ξαπλώσαντες μέσα σὲ μαλακὸ στρώμα,
ἐκύτταζα τὰ πέριξ μου.

Λίγο πρὶν πέρα μισοφωγμένη ἀπὸ τὴν
κακοκαιρίαν ἐστέκετο μὴ κολῶνα ἀρχαία,
ἀφιέρωμα ποῖος ξέρεῖ τίνος προγόνου
μας, ἡ ὁποία μὲ ὑπερφάνεια ἐδέσποζε
τῶν ὁλῶν. Πέφτοντας κατεπάνω της τὰ
τελευταία βέλη τοῦ πορφυρένιου βασι-
ληῆ, τὴν ἔκαμναν πυρίνην, ἐνῶ γύρω της
κοπάδια μικρῶν πουλιῶν πετώντα ἐξε-
πεμπον τὸ τελευταῖον τους τραγοῦδι 'στὸν

πλάστη. Κοντὰ της, πὸ πέρα, σὺν φάν-
τασμα κοκκινόμαυρο, ἀνυψοῦτο μικρὸ
ἐρημολῆσι, χωρὶς μέσα 'ς τὰ ψηλά
κυπαρίσσια· ἦτο ἕνα λειψάνο βυζαντινόν,
τὸ ὁποῖον ἐκ φόβου δὲν ἀγγύσαν τινὴ
μερὰ στο χεῖρ της φύσεως. Ἐπάνω 'ς τὸ
μαῦρο τροῦλο του, ἐκούρνιαζαν ἀέτοι
κουρασμένοι, ἐνῶ ὁ σταυρὸς γυμνὸς
ἀπὸ τὰ χρόνια, ζήτοσε ἀναύπαισι χάμω
'ς τὴ γῆ.

Κοντὰ 'ς τὸ ἐρημολῆσι ἦσαν πένθιμα
ἐρείπια, ἐρείπια μεσαιωνικοῦ πύργου,
τὸν ὁποῖον δὲν ἐσεβάσθησαν οὔτε ἡ φύ-
σις, οὔτε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἦτο πύρ-
γος φράγκου. Αἰφνης ἔλαμψε ἡ ἀργυρᾶ
σελήνη, τὸ φῶς της ἐχύθησε παντοῦ
πορήγορο καὶ ἡ φύσις ἔλαβε μορφὴν μα-
γευτικήν. Παντοῦ ἡσυχία βασιλεύει μόν-
ον ἡ νυχτερίδες κτυποῦσαν τὴν πέτρυν-
γὲς τῶν πένθιμα 'ς τοὺς τοίχους τοῦ
πύργου.

Ρόδου Μοσχοδόλημα

ΒΡΟΧΗ

Πυκνὴ βροχὴ καὶ σύννεφα σκορπίζουν
ποῦ τὰ σπλάχνα της γῆς βαθεῖα ποτίζει,
τ' ὀρμητικὸ ρυάκι ξεχειλίζει
καὶ τὰ νερά τοὺς κάμπους πλημμυρίζουν

Κρυμμένα τὰ πουλιά μὲς τ' ἡλιόφωτο
ἀπ' τὰ κλαδιά προβαίνουν καὶ τινάζουν
βιαστικά, βιαστικά τὰ ὑγρά φτερά τους·

Καὶ δὺο παιδάκια 'ς τὴν αὐλὴν τους δὲν
γελᾶσαν καὶ χαρούμενα κυττάζουν
'ς τὰ σύννεφα ψηλὰ τὸ οὐράνιον τόξο.

Δάφνης Στέφανος

ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΞΟΝ

Ἐξω βρέχει. Κλεισμένος 'στὴν κάμα-
ρά μου προσπαθῶ νὰ μάθω τὴν Ψυχολο-
γίαν μου περὶ τῶν «θηροσκευτικῶν συναι-
σθημάτων». «Ὁ ἄνθρωπος παρατηρεῖ
ὅτι τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια
τῆς κτίσεως προϋποθέτουν παντοδύ-
ναμιον κύριον...» καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ δια-
βάζω, ἐνῶ ἡ βροχὴ ἔξω μαίνεται. Ἐ-
ξάφνα μὴ φέξῃ μπαίνει μέσα 'ς τὴν κά-
μαρά μου. Πηγαίνω 'ς τὸ παράθυρο. Ἡ
βροχὴ ἐξακολουθεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἥλιος
καθώρθωσε νὰ κινήσῃ τὰ σύννεφα καὶ
νὰ στείλῃ ὀλίγας ἀκτίνας του εἰς τὴν
γῆν. Ἐνα μεγαλοπρεπὲς οὐράνιον τόξον
μὲ ζωηρότατα χρώματα λάμπει 'ς τὸν
οὐρανὸ καὶ σχηματίζει ἕνα μεγαλοπρε-
στατο θεϊκὸ γεφύρι. Τὶ ὠραῖο θέαμα!
Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος ποῦ
νὰ μὲν ἀδιάφορος σὲ ἕνα τόσο ἐπιβλη-
τικὸ φαινόμενο. Μένω ἀκίνητος καὶ τὴν
καταπνέω κυριολεκτικῶς μὲ τὰ μάτια
μου, ὡς διὰ νὰ ἀποτυπωθῶν μέσα μου
τὰ ὠραῖα χρώματα ποῦ τόσο ζωηρὰ τὸ
οὐράνιον τόξον παρουσιάζει.

Ἄλλὰ πόσον εὐκόλως τὸ κακὸν εἰμπο-

ρεῖ νὰ νικήσῃ τὸ καλόν! Ὁ ἥλιος σκε-
πᾶσθαι πάλιν ἀπὸ τὰ σύννεφα, ἐγὼ ὁ-
μως ἔμενα ἀκόμη ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὸ
παράθυρόν καὶ εὐδαίμονα τὸ οὐράνιον τό-
ξον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πολλὴν ὥραν εἶχεν
ἐξαφανισθῇ. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν θέσιν
μου καὶ ὅταν ἤρχισα νὰ διαβάζω πάλιν,
δὲν εἶχα ἀνάγκην ἀπὸ παραδείγματα διὰ
νὰ ἐννοήσω, τί εἶνε θηροσκευτικὴ συνα-
σθίματα.

Μαστροχαλαστής

ΟΙ ΨΑΡΔΕΣ

Ὁ ἥλιος δύνει σ-γ-ι-σι-γὶ κι' ἐνῶ κατα-
βαίνει ἀπ' τὸν ἡμερήσιο θρόνον του,
χρυσίζει θαρρεῖ κανεὶς ὁ αἵματοβαμμέ-
νος του ὄγκος, τὰ θολωμένα νερά τοῦ
γέρου-Ἰστροῦ. Ἐνῶ δὲ τὸ πᾶν σκεπάζε-
ται ἀπ' τῆς νύχτας τὴ μαύρη σιγή, ἀπὸ
μακρὰ φαίνονται κινούμενα μικρὰ κά-
ταπρα πανάκια, ὅσιν νὰ θέλουν με-
βὰ νὰ μπουδνε 'ς τὸ λιμάνι. Εἶνε ἡ μι-
κρὲς βάρκες τῶν ψαράδων, ἡ ὁποία ἐ-
πιστρέφουν γοργὰ-γοργὰ ἀπὸ τὸ ψάρε-
μα καὶ σὺν μικρὸς στολίσκος, ἐρχονται
νὰ ξεκουρασθῶν ἀπ' τῶν κυμάτων τὴν
ἀγρία μανία καὶ τοῦ ἀνέμου τὴν κρού-
σιν.

Οἱ ψαράδες ἀκούραστοι τὲς κυβερνοῦν.
Περνοῦν τοῦ λιμανιοῦ τοὺς φάρους καὶ
'ς τὰ ἡλιοκαμένα τους πρόσωπα ζωγρα-
φίζεται ἡ κορυφὴ χαρὶ, γιατί ἐπαναβλέ-
πουν τὴν ξηρὰ εἰς τὴν γεμάτη ἐλπίδες
ὄψιν τους.

Τώρα μαζεῦνται τὰ παντὶ καὶ σκίζον-
τες τὰ ἡμέρια νερά μὲ τὰ πλατὰ κου-
πιά τους, φθάνουν δίπλα 'ς τὸ μουράγιο,
ὅπου δένουν τὲς βαρκοῦλες τῶν τὴν μὴ
κοντὰ 'ς τὴν ἄλλην καὶ πηδοῦν ἔξω ν'
ἀναπαυθῶν 'ς τὴν ἄμμο τῆς ἀκροποτα-
μίας.

Ἐχει πᾶν νυχτώσει. Ἐκεῖ 'ς ἀδελφι-
κὲς φιλίες χωρισμένοι, ἀνάβουν φω-
τιά καὶ βράζουν τὸ πρωχικὸ φαγὶ τους,
τὸ ὁποῖον μὲ ὀρεξὶ τρώνε, ἐνῶ δεμένες
κεῖ κοντὰ ἡ βαρκοῦλες παίζουν με τὰ
τρελλὰ τοῦ Δουναβι νερά. Κατόπιν οἱ
ἀκάματοι θαλασσομάχοι μπαίνουν πάλι
'ς τὲς κινήτρες κατοικίας τους καὶ κοι-
μῶνται πάνω σὲ ξερὲς στρωμνές, γιὰ νὰ
σηκωθῶν τὸ πρωτὶ καὶ νὰ βγοῦν πάλι
'ς τὸ ψάρεμα, ἀπ' τὸ ὁποῖον ποῖος ξέρεῖ
ἂν θὰ ξαναγυρίσουν.

Δύρα τοῦ Ὁρφῆως

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφοκεφαλῆς μετέβη εἰς ἕνα καθη-
γητὴν τῆς μουσικῆς καὶ τὸν πρῶτον τὴν τιμὴν
τῶν μαθημάτων του.
— Τριάνοντα φράγκα τὸν πρῶτον μῆνα,
εἶπεν ὁ καθηγητὴς, καὶ εἴκοσι τὸν δεύτερον.
— Ποῦ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Κουφοκεφαλῆς.
Ὁ ἀρχιστὸν ἀπὸ τὸν δεύτερον μῆνα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριανταφυλλάκι.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 7, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ.
1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 11, 12,
14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
8ος, 10ος καὶ 13ος ἐξητηγήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1911

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897 καὶ 1898, ὡς ἕκαστος τι-
μᾶται: Ἄδελτος φρ. 3 — Χρυσόδετος φρ. 6.
Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδελτος 3,50, χρυσόδετος 6,50
διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὡς
ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχυδρ. τελών:
Ἄδελτος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 6: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως
1911, ὡς ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδελτος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9ην Μαΐου 1912.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ προκηρυχθῇ
ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματι-
κῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Β' ἑξαμηνίαν τοῦ
1912. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ὅροι μένουσι οἱ ἴδιοι,
ὅσοι τοὺς γνωρίζουν ἀπὸ τὸν προηγούμενον
Διαγωνισμὸν καὶ ἔχουν ἤδη ἐτοιμάσῃ Ἀσκή-
σεις, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένουν τὴν προ-
κήρυξιν διὰ νὰ μὴ τὰς στείλουν. Δέχομαι ἀπὸ
τώρα Συλλογὰς, καὶ μάλιστα θὰ ἤθελα νὰ
εἶχα μερικὰς ἐνωρίτερας, διὰ νὰ εἰμφορέσω νὰ
δημοσιεύσω ἐξ αὐτῶν Ἀσκήσεις εἰς τὸ πρῶ-
τον φύλλον τοῦ Ἰουνίου, ὅταν ἀρχίσῃ ἡ Β'
ἑξαμηνία μας.

Τὸ εἶδα κ' ἐγώ, Τέλλε Ἄγρα, ὅτι μερικὰ
ποιήματα καὶ πεζὰ, δημοσιευθέντα εἰς τὴν
Σ.Σ.Σ., ἔχουν πολλὰς ὁμοιότητας μὲ ἰδικά
σου, δημοσιευθέντα προηγουμένως. Ἀλλ' αὐτὸ
ἀντὶ νὰ σὲ θυμῶν, πρέπει νὰ σὲ κυλακεύῃ.
Διὰ νὰ σὲ μιμνήσκω, θὰ πῇ ὅτι τοὺς ἀρτίους.
(Ὁποῖός ποτε, δὲν πρόκειται περὶ κλοπῆς,
ἀλλὰ περὶ ἀσυναίσθητου ἐπιδράσεως. — Ὅχι,
Ἀμερικανικὰ γραμματόσημα δὲν δέχομαι ἀπὸ
τὴν Ἑλλάδα. Τὴν Πρωτομαγίαν δὲν ἐπῆγα
ποθεῖν.)

Δοξασμένη **Γαλανόλευκη**, διὰ τὴν Β'
Τριμηνίαν εἶσαι αὐτοδικαίως ὑποψήφια, ἀφ' οὗ
τὸ ψευδώνυμόν σου ἐνεκρίθη εἰς τὸ 19ον φύλ-
λον, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν Τριμηνίαν αὐ-
τήν. Ὁ λῆξις τῶν φύλλων τοῦ Ἀπριλίου ἐξω-
φλήθη, εὐχαριστῶ πολύ.

Ἐλήφθησαν καὶ ἡσυχᾶς, Ἐθνικὸν Σύμ-
βολον ἦτο λάθος τοῦ διεκπεραιωτοῦ. Εἰς τὸ
Δημοφίλημα ὅχι μόνον ὅλα ταδέφια καὶ
συμμετοχὴν δικαιούνται νὰ ψηφίσουν, (ἰδι-
οῦν τὰ ἔργα τῶν ψευδώνυμων καὶ ἐπὶ πληρωμῇ
10 λεπτῶν τὰ ἄνευ ψευδωνύμου), ἀλλὰ καὶ οἱ
κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ ἀκόμη, ἐπὶ πληρωμῇ
30 λεπτῶν. Δὲν τὰ εἶπαμεν αὐτὰ εἰς τὴν
προκήρυξιν;

Μακάρι νὰ ἐπραγματοποιεῖτο ἡ ἰδέα τοῦ
διευθυντοῦ σας, **Δούριαν Τηλέγραφος**. Μία
πολυήμερος ἐκδρομὴ εἰς τὴν Θεσσαλίαν θὰ σὰς
ὠφελοῦσεν ὑπὸ πολλὰς ἐπὶφύσεις· καὶ ἀκούω μὲ
χαρὰν μου ὅτι τοιαῦται ἐκδρομαὶ σχεδιάζον-
ται ἀπὸ πολλὰ σχολεῖα καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὰς
ἐπαρχίας. Ὅσον διὰ τὰ Μικρὰ Μυστικά, βε-
βαίως ὁ σκοπὸς τῶν δὲν εἶνε ἡ φανέρωσις τοῦ
ὀνόματος, ἀλλ' ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ φανερωθῇ
πρὸς ἐκείνον μὲ τὸν ὁποῖον ἀνταλλάσσει τε-
τράδια, διατὶ νὰ τὸν ἐμποδίσωμεν.

Ναί, **Υἱὸς Στοιγῆ**, ἐλπίζω ὅτι ὅλον τὸν
χρόνον τὸ ξεσπάθωμα θὰ πῇ τόσο καλὰ,
ὥστε νὰ ἔχωμεν τακτικὰ ἀπὸ ἐν δωδεκάσκι-
ον καὶ μῆνα. Τὰ ἴδια ἔγραψα κ' ἐδῶ: τὰς
ἀρχὰς τοῦ Μαΐου μεγάλην ζέσθην, ποῦ μὰς
ἔκαμε νὰ φοβηθῶμεν διὰ τὸ καλοκαίρι· ἔπειτα
ὁμοῦς ἐδρόσεσε καὶ τώρα πάλιν εἶνε ἀνοιξίς
ἀληθινή.

Κατεβλήθη ἐκ τῆς ὕλης τοῦ περιοδικοῦ
σας, — μὴ γράφῃς ὁ νέος μου φίλος: **Ἐλπίς**
τῶν **Ἑσπερίων**, — καὶ εὖρον αὐτὴν ἀνωτέ-
ραν παντὸς ἄλλου περιοδικοῦ, καθὼς καὶ τῶν
ἐπαίνων τοῦ **Εὐγενούς Ἰδανικοῦ**, ὁ ὁποῖος
εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μ' ἐγγράφῃ. Ἐλπίζω
νὰ λάβω ἐνέργειαν μέρους εἰς τοὺς Διαγωνι-
σμοὺς καὶ νὰ ξεσπαθώσω. Κ' ἐγὼ εἶμαι
πολύ εὐτυχὴς νὰ τοκοτὸ ὁλονὲν νέους φίλους
καὶ τόσο ἐνθουσιώδεις.

Παράδοξος σύμπτωσις! — παρατηρεῖ ἡ
Μονήρης Ὀνειροπόλος! — ἡ συγχροῦσις τῆς
«Ὁδῆρης» εἰς τὸν «Πέτρον Ριονσαί», νὰ
ἐργετῇ εἰς ἐποχὴν καλὴν ἢ ἔχοντες ὅλοι ζωη-
ροτάτην ἀκόμη τὴν ἐντύπωσιν ἐκ τοῦ τρομεροῦ
ναυαγίου τοῦ **Τιτανικοῦ**. — Ἀλήθεια θὰ ἔ-
λεγε κανεὶς ὅτι τὸ εἶχαμεν... παραγγεῖλιά.
Ναί, ἀγαπητὴ μου, θὰ εἶνε ὠραῖον νὰ ξεφυλ-
λίσῃς μεθ' αὐτὸν καὶ τὸν **Δεκάμοισ Μικρῶν Μυ-
στικῶν** καὶ νὰ ἀναπολῇς τὴν παιδικὴν σου ἡλι-
κίαν. Ἀλλὰ διατὶ μόνον ὅταν θὰ ἔχῃς «πλη-
ρες ρυτίδων τὸ πρόσωπον»; ὦ, καὶ πολὺ ἐ-
νωρίτερα!..

Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὴν
ἐκθεσὶν, **Περσὶς**, ἀπορῶ ὁμοῦ διὰ τὸ ὅμα
ποῦ σὰς ἔδωσαν: «ἐπιστολὴ πατρὸς πρὸς
παρεκτραπέντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ υἱόν.» Τὶ
εἰμφορεῖται νὰ ξεῖρεται σὲς ἀπὸ τέτοια; Ἄν
σὰς ἔλεγον τοῦλάχιστον νὰ γράφετε πρὸς ἄ-
δελφόν μικρότερον... Κρίμα νὰ μὴ σὰς διδῶν
καταλλήλοτερα θέματα, ὥστε οἱ κόποι σας νὰ
μὴν πηγαίνουν χαμένοι.

Ἐγὼ **Θωμᾶ**... σὺν τὰ χιόνια! Ἐλπίζω ὅτι
δὲν θὰ ξαναγῆρας τόσο νὰ μὴ γράφῃς καὶ
ὅτι τὴν ἄλλην φορὰν θὰ εἶσαι τυχερότερος,
διότι τὸ γράμμα σου τὸ ἔπιασα νὰ... τώρα
ποῦ εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ γράψω ὅτι:

Ὁραῖος ἐπιστολὰς, εἰς τὰς ὁποίας ὁ χῶ-
ρος καὶ ὁ καιρὸς δὲν μὴ ἐπιτρέπει ν' ἀπαντή-
σω, μὴ ἐστὶν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ
ἐξῆς: **Κοσμοκρατεία Ἑλλάς**, **Ἀσιατικὸν Ἀ-
κρογυλίον**, **Ὀμηρίως** (τὴ καλὰ!), **Ἐνδοξὸς Ἰωλ-
κίς** (καὶ ὑπερήφανος μὲ τὸ δίκιο της, διότι
ὡς τώρα ἐξεσπᾶσεν ἐξῆς!) **Μυριμητομ-
μία**, **Ἀεροναυτοπλοῖα καὶ Αἰγὴ τῶν Ἑλ-
πίδων**.

Εὖγε καὶ εἰς τὸ «Κυανὸν Κόμμα», ποῦ ἐ-
νέγραψε δι' ἐξόδων τοῦ ἑνα ἄπορον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Μὰ δὲν ἐννοοῦν τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ Αἰδοῦματος» — **Διάφορα τῆς Κομο-
κρατείας Ἑλλάδος** — «Ἀπὸ τοῦ χωριοῦ τῆς
Γλυκείας Ἑλπίδος» — «Ἐλεῖτε τὰ πτωχὰ»
τῆς **Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα** — «Τὸ ἀσκηταρεῖο»
τῆς **Βάρκας τοῦ Κανόνη** — «Τὸ μόνον τοῦ
ὄνειρου» τοῦ **Ρόδου Μοσχοδόλημα** — «Μία
παράδοξις» τῆς **Υἱὸς Στοιγῆ** — «Οἱ πέντε
ὄνειροι» τοῦ **Ἐνδοξοῦ Σουλίου** — **Διάφορα τοῦ**
Τέλλου Ἄγρα — **Μικρὰ διάφορα διαφόρων.**

Ἀπορρίπτονται: «Στὸν Αὐτοκράτορα»
(ὠραῖον· ἀλλ' οἱ δυο τελευταῖοι στίχοι θὰ
ἤμπορουσαν νὰ στερήσουν τὴν Διάπλαιν τοὺς
ἐν Τουρκίᾳ φίλους μου) — «Ἐνθυμῶμαι» (ἄ-
τεχνον) — «Παίζουμε» (ἀσχημικὸν σχετικῶς
μὲ τὰ ἄλλα σας.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναεὺσται,
ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ
ἐγκρινόμενα ἢ ἀναεὺσται ἰσχύουν μέχρι τῆς 30
Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνή-
κουν εἰς ἀγῶνα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: **Ρόδου τοῦ Μαΐου**, κ.
(Ο.Α.) **Ἐνδοξὸς Μεσολόγγι**, α. (Ν.Δ.) **Λα-
τερετὴ Κυανόλευκος**, α. (Ι.Χ.) **Ἀρσισαῖος**,
α. (Α.Σ.) **Ἰδεώδης Ἑλληνίδος**, κ. (Α.Μ.)
Δακρυβρεχὴς Ἡπειρος, α. (Κ.Γ.) **Στέφανος**
Ἑλαίας, α. (**)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: **Ὀμηρίως**, κ.
Ἀνθος τῆς Μαρίας, κ. **Ἀραπάκι**, α. **Τρέχα**
Γέρου α

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνο-
δεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτί

τανικόν» δέμα τῷ 17ου φύλλου ἔστειλα ἐν νέου.) Ἀκακίαν (ἔστειλα· εἶσαι τώρα ἐντελὴς καλὰ; γράψε μου νὰ χαρῶ.) Σαντεκλαίρ (τὸ μέγεθος τοῦ ψηφοδέλτιου θὰ τὸ ὀρίσω εἰς τὸ 26ον φύλλον, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ἡ ψηφοφορία διὰ τὴν Β' Τριμηνίαν.) Ἑλληνικόν Ἰδεῶδες (ὅλα ἐλήφθησαν καὶ σοῦ ἀπήντησα διὰ δελταρίου.) Δάφνης Στέφανον (ναί, ἦτο λάθος.) Ἀσπρην, Δοξασμένην Γαλανόλευκην, Ἑθνικὸν Σύμβολον, Δαρνοστεφῇ Ὀλυμπιονίκην, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9ην Μαΐου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 132ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21ης Ἰουνίου)

233. Δεξ γριφος

Ἐν χρονικὸν τὸ πρῶτόν μου,
Ἀντωνυμία τ' ἄλλο.

Ὄνομα δένδρου τ' ὅλον μου,
Γνωστὸν σου, ἂν δὲν σφάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παπαγάλου τοῦ Τσάρου

234. Στοιχειόγριφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μάψισης,
Εἰς τοὺς κήπους εὐωδιάζω.

Ἐνα εἶ ἂν μοῦ κολλήσης,
«Φιλικόν» σοῦ παρουσιάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

235. Μεταγραμματισμὸς

Μία πόλις τῆς Ἑλλάδος

Ἄν ἀλλάξῃ ἓνα γράμμα,

Ποταμὸν τῆς Ἰταλίας

Θὰ δηλώσῃ ἐν τῷ ᾄμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλπίδος

236. Πυράμις

+ Οἱ σταυροὶ πρωτεύουσα Εὐρώπ.

* + * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

** + ** = Γῆρας φοβερόν.

*** + *** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

**** + **** = Ὅρος ἑλληνικόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτικὸν τοῦ Ἀβέρωφ

237. Φύρδην Μίγδην

Ἡ ἐναπὶ ναχτὲς ζεγετράταικα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σταγόνος Δρόσου

238. Κεκρυμμένον Ἀπόφθεγμα

Δύο μαθήτριάι κἀθηνται εἰς τὸ δωματίον.

Ἡ μία παίζει, ἡ ἄλλη μελετᾷ ἱστορίαν.

Τῶν ἡρώων μας ἡ δόξα πολὺ τὴν ἐνθουσιάζει. Αἱ ἀκτίνες τοῦ δύνοντος ἡλίου εἰσέρχονται τώρα εἰς τὸ δωματίον. Καὶ ἡ ἄλλη

θάρσυνται νὰ μελετᾷ, ἀλλ' αὐτὴ ἀργότερα, μετὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης καὶ τὸ φῶς τῆς λάμπας.

[Αἱ λέξεις αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ Ἀπόφθεγμα ὑπάρχουν κατεσπαρμέναι, μετὰ σειρὰν των, εἰς τὸ ἀνωτέρω κείμενον].

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέρω-Δήμου

239. Λογοπαίγνιον

Ποῖα πόλις προστατεύει τὰ πλοῖα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Τηλεγράφου

240. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὗρεθῶν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ των νὰποτελοῦν ἀρχαῖον γινωμικὸν ἐκ δύο λέξεων:

Ἀμαθής, ὀλίγος, ἀγενής, ἄρρωστος, εἰλικρινής, ἀργία, ἔξυπνος, ἀδυναμία, ἐπιτετηθευμένος, ἀρνούμαι, ἀμελής, ἀσχημος, ὠδῶ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Χάμ

241. Φωνηεντόλιπον

6-μδν-πρτν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τρελλολούλουδο τοῦ Κάμπου

242. Γριφος

8, 15'
Υιέ Α+Ε 4, 20' α
11, 40''

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18

172. Ἑρμάριον (ἔρμα, Ρίον.) — 173. Εὐ-

ρώπη (εὐ, ρῶ, πῖ.) — 174. Σῦρος—Κύρος. — 175.

Ε Α Σ 176. ΚΑΛΧΑΣ-

Υ Α Α ΙΒΗΡΙΑ (ΚΙΘαίων,

Ρ Ρ Ν ἈΒεσσαλὼν, ΔΗμ-

Ι Κ Τ Ι Ν Ο Σ νος, ΧΡυσός, ΑΙΘιο-

Κ Σ Η πία, ΣΑρδεῖς.) — 177.

Α Σ Ο Εὐτυχεῖς οἱ συνδρο-

Ρ Α Σ μηταὶ τῆς Διαπλά-

σεως. — 178. Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίζης.

(Μηδὲν εἰς ἡμᾶς ἄνω νῖ δις-εἰς.)

Ἐξεδόθη:

Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΑ

[Ἀναμνήσεις τοῦ πολέμου τοῦ 1897]

ὑπὸ ΕΥΣΤΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

Τιμᾶται δρ. ἡ φρ. 2.

Διὰ πᾶσαν παραγγελίαν ἀπευθεῖας
πρὸς τὸν συγγραφεῖα: κ. Εὐστράτιον
Εὐστρατιάδην, Τράπεζα Ἀθηνῶν,
Ἀθήνας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδεδωμένους μας λεπτὰ 5
μόνον μετὰ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρο-
νοῦνται ὥς νὰ ἴσων 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ
λέξεις ἀπλᾶι. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Θερμῶς εὐχαριστῶ ἅπαντας τοὺς ψηφισαν-
τάς με. — Γλυκεῖα Ἑλλάς. (ΙΒ', 108)

ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
Υποψήφια Δημοψηφίσματος: ὈΡΙΑΜΒΟΣ,

ΝΕΟΝ ΤΜΗΜΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Λόγω τῆς κολοσσιαίας ὄντως ἐπεκτάσεως
τῶν ἐργασιῶν τῆς, ἡ Ἑλληνογαλλικὴ Σχο-
λὴ Ἀθηνῶν προέβη εἰς τὴν μίσθωσιν καὶ
νέου μεγάρου εἰς τὴν λεωφόρον Κηφισῆς,
παρὰ τὸ Ἀνάκτορον τοῦ πρίγκιπος Νικολάου.

Τὸ μέγαρον, με περιόχην ἐκ πέντε γιλιὰ-
δων πήξεων, θὰ περιλάβῃ τὰς τάξεις τοῦ Νη-
πιαγωγείου, τοῦ Δημοτικῶν καὶ τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ σχολείου· ἦτοι ἐν αὐτῷ θὰ γίνωνται δε-
κτὰ παῖδ' αὖς ἑσωτερικῶς, ὡς ἡμισύσσιτα, καὶ
ὡς ἑσωτερικὰ ἀπὸ 5—13 ἐτῶν. Ἐγκαταστά-
σεις λουτήρων, ἀποχωρητηρίων καὶ νιπτήρων
τελειοτάτου συστήματος θὰ γείνουν κατὰ τῆς
ἀπαιτήσεως τῆς σχολικῆς ὑγιεινῆς. Μέγα ὑπό-
στεγον θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν γυμναστικὴν

καὶ διὰ τὰ διαλείματα κατὰ τὰς κακοκαιρίας.
Παρηγγέλλουσιν δὲ εἰδικὰ θρανία διὰ τὰς ὑ-
παίθριους τάξεις, αἵτινες θὰ λειτουργοῦν τὰς
χειμερινὰς λιανάδας καὶ τὰς θερμὰς ἡμέρας
τοῦ σχολικοῦ ἔτους.

Οὕτως οἱ μικροὶ θὰ εἶνε ἐντελὴς ἀπηλ-
λαγμένοι τῆς ὁλοφθίας· ἐπιδράσεως, ἣν ἐπὶ
τῶν ἐπιδάσκειν αὐτῶν ψυχῶν ἀσχοῦν αἱ ἀρ-
χαὶ καὶ αἱ ἑξεῖς τῶν μεγαλειτέρων τροφίμων.
Ἡ ὑποδιεύθυνσις τοῦ τμήματος θὰ ἀνατεθῇ
εἰς ἓνα τῶν πλέον δοκιμασμένων παιδαγωγῶν
τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς.

Τὸ ἔξω ὑπάρχον μέγαρον τῆς Σχολῆς παρὰ
τὴν ὁδὸν Σταδίου θὰ χρησιμοποιοῦθαι διὰ τὰς
τάξεις τοῦ Γυμνασίου καὶ διὰ τὴν Ἑμπορι-
κὴν Σχολήν, εἰς ἣν θὰ ἐπενεργῶσι πολλοὶ
μεταρρυθμίσεις καὶ θὰ γίνωνται ἐγκαταστάσεις
τραπέζικου καὶ ἐμπορικοῦ γραφείου, γυμνασίου
κλπ. Ἰκανὸς ἀριθμὸς μεμονωμένων δωματίων
θὰ ἐπιλωθῇ καταλλήλως διὰ φοιτητὰς σπου-
δάζοντας τὰς ξένας γλώσσας καὶ διαιτωμέ-
νους μετὰ τῶν ἑσωτερικῶν Εὐρωπαίων καθη-
γητῶν τοῦ τμήματος· τοῦτου τῆς Σχολῆς.

Οὐλόλογος «ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ» εὐχαριστεῖ
πάντας τοὺς ψηφισάντας τοὺς ὑποψή-
φους τοῦ Ἐξόριστον Βασιλῆαν καὶ Δάφνης
Στέφανον. (ΙΒ', 111)

Α νταλλάσσω c. p. καλλονὰς mates.—
Ρέμβην p.r. Χαλκίδα. (ΙΒ', 112)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 21ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 209)

ΑΘΗΝΩΝ: Μαρίκα Γ. Βλαδιμήρου, Ἰωάννα
Π. Βλαχογιώργου, Μιχ. Α. Μαυρογιάννη, Μαρία
Σταματοπούλου, Χρυσὸ Παγώνη, Χρυσὴ Μάσκα.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Γιαννουσῆς, Γ. Ν. Βαμβα-
κάκης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Ι. Α. Γούλας (21).
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ Παρασκευὴ Χ. Κουλουμπῆ.
ΛΑΡΙΣΗΣ: Γ. Δημιτρίου.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀλεξάνδρα Δ. Καραῖστου, Στεφ.
Δ. Καραῖστου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Χρυσάλλης (21) Ἐλευθερία
Τραυλῆ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Μαρία Χ. Λεον-
τίου, Ξενοφῶν Λαβίδας, Πηνελόπη Σ. Κωνσταν-
τίνῃ, Ν. Καλλίδης.

ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ: Πάκης Πιρ. Π. Ἐμμανουήλ
(20, 21).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρώσιδα καὶ ἐκλήρωθῃ
ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ΞΕΝΟΦΩΝ ΛΑΒΙΔΑΣ
ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης
Ἰουνίου.

Οἱ ἀποστελλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν
δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστελλαντες πεντάλε-
πτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμα-
νικὸν 10 παρα ἰσοδυναμεῖ μετὰ 5 λεπτὰ ὥστε διὰ
10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα).

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὸν τὸμον τοῦ 1911
ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλ-
λων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπλη-
ρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ
ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια τοῖς
λείπουν, ἀποστελλόντες μαζὶ καὶ τὸ
ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον).
Διότι μετὰ τὸν καταγεγραμμένον τὸμον
τοῦ 1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ
περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ
μὴν ἔχωμεν.